

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 11 0 U 015565 16 Uvp
Banja Luka, 17.10.2018. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija Edine Čupeljić kao predsjednika vijeća, Smiljane Mrše i Strahinje Ćurkovića članova vijeća, uz sudjelovanje Mire Mačkić kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi J. T. d.o.o. P., koga zastupa d., a njega po p. I. Đ., advokat iz B., (u daljem tekstu: tužilac), protiv akta broj ... od 10.10.2014. godine, tuženog N. O. P., u predmetu sprovođenja odluke Ustavnog suda Republike Srpske broj U-24/11 od 11.9.2012. godine, odlučujući o zahtjevu tuženog za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 015565 14 U od 03.2.2016. godine, u sjednici vijeća održanoj 17.10.2018. godine, donio je

PRESUDU

Zahtjev se odbija.

Odbijaju se zahtjevi tužioca i . T. d.o.o. P. za naknadu troškova sastava odgovora na zahtjev.

Obrazloženje

Pobijanom presudom (stav 1. izreke) uvažena je tužba i poništen uvodno označeni akt tuženog, kojim je u izvršenju presude nižestepenog suda broj 11 0 U 011000 12 U od 21.5.2014. godine, odbijen kao neosnovan zahtjev tužioca za sprovođenje odluke Ustavnog suda Republike Srpske broj U-24/11 od 11.9.2012. godine (u daljem tekstu odluka Ustavnog suda). Stavom 2. izreke presude je tuženi obavezan da tužiocu nadoknadi troškove upravnog spora u iznosu od 750,00 KM u roku od 30 dana od dana prijema presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja. Stavom 3. izreke te presude je odbijen zahtjev T. d.o.o. P., zainteresovanog lica u tom upravnom sporu za naknadu troškova sastava odgovora na tužbu u iznosu od 750,00 KM.

Uvaženje tužbe i poništenje osporenog akta sud je obrazložio stavom da postupanje tuženog ne predstavlja zakonito postupanje u smislu člana 50. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik RS“ broj 109/05 i 63/11- u daljem tekstu: ZUS), jer da nije postupio po uputama i primjedbama iz presude tog suda broj 11 0 U 011000 12 U od 21.5.2014. godine u kojoj je navedeno da se zahtjev tužioca od 31.10.2012. godine za sprovođenje odluke Ustavnog suda, broj U-23/11 od 11. 9. 2012 godine objavljene u („Službenom glasniku RS“ broj 94/12) ima smatrati prijedlogom za ponavljanje upravnog postupka shodno članu 234. do 245. Zakona o opštem upravnom postupku („Sl. glasnik RS“ broj 13/02, 87/07 i 50/10 u daljem tekstu: ZOUP), u vezi sa članom 69. Zakona o Ustavnom sudu Republike Srpske („Službeni glasnik RS“ broj 104/11). To znači, kako sud nadalje obrazlaže, da protiv presude

broj 11 0 U 011000 12 U od 21.5.2014. godine stranke nisu izjavljivale vanredno pravno sredstvo Vrhovnom sudu Republike Srpske, zbog čega se o zahtjevu tužioca podnesenom dana 31.10.2012. godine koji je okončan odlukom kojom je sporna autobuska linija P.- Š. – C. –R. registrovana na zainteresovano lice ima odlučiti kao o prijedlogu za ponavljanje tog postupka.

Blagovremenim zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude (u daljem tekstu: zahtjev), tuženi pobija njenu zakonitost zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog propisa. Navodi da je postupio u izvršenju presude nižestepenog suda od 21.5.2014. godine donošenjem rješenja koje je osporeno u predmetnom upravnom sporu, ali da se okolnosti nisu promijenile s obzirom da nijedan akt iz oblasti ovjere, registracije i evidentiranja redova vožnje opštinskih linija prigradskog saobraćaja nije donesen primjenom sporne neustavne odredbe člana 13. stav 1. tačka d) Odluke na području O. P. („Službeni glasnik Opštine Prnjavor“ broj 6/10 u daljem tekstu: Odluka), odnosno da nije bilo osnova da načelnik opštine nalaže Odjeljenju ..., ovjeru reda vožnje na tužioca. Ističe da je opština ovlašćena da svojim opštim aktima uredi organizaciju i način obavljanja javnog prevoza lica i stvari na svom području, a u konkretnom slučaju evidentno je da tužilac nije podnio uredan zahtjev za ovjeru reda vožnje za navedeni registracioni period s obzirom da nije imao pismenu saglasnost predstavnika korisnika prevoza, pa je na predmetnoj liniji registrovan red vožnje drugom prevozniku koji je ispunjavao tražene uslove. Predložio je da se zahtjev uvaži i pobijana presuda preinači ili ukine.

U odgovoru na zahtjev tužilac je istakao da tuženi izlazi iz okvira člana 35. stav 2. ZUS u kojem su navedeni razlozi zbog kojih se može zahtjevati vanredno preispitivanje sudske odluke, da ne navodi razloge niti se poziva na zakon ili drugi pravni propis, već hronološki iznosi istorijat upravnog postupka; da u zahtjevu citira zakonske norma a da pri tome ne navodi kojom normom je povrijeđeno njegovo pravo; da je sud odlučivao o procesnim povredama u upravnom postupku i svoju odluku je jasno obrazložio navodeći razloge i propise na kojima se presuda zasniva. Predložio je da se zahtjev odbije te da mu se naknadi iznos od 1.125,00 KM na ime sastava odgovora na zahtjev.

Razmotrivši zahtjev, pobijanu presudu, i cjelokupne spise predmetne upravne stvari i ovog upravnog spora na osnovu odredbe 39. ZUS, ovaj sud je odlučio kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

Pobijanom presudom je ukazano na nedostatke osporenog akta koji se odnose na procesne odredbe, odnosno odredbe člana 69. Zakona o Ustavnom sudu Republike Srpske, koje regulišu pitanje ponavljanja postupka koji je prouzrokovan odredbom koja je proglašena neustavnom i nezakonitom.

Odlukom Ustavnog suda broj U-23/11 od 11. 9. 2012 godine je u stavu 1. utvrđeno da odredba člana 13. stav 1. tačka d) Odluke nije u saglasnosti sa Ustavom Republike Srpske i Zakonom o prevozu u drumskom saobraćaju Republike Srpske („Službeni glasnik RS“ broj 111/08 i 50/10). Sud je utvrdio da odredba člana 13. stav 1. tačka d) Odluke nije u saglasnosti sa odredbom člana 30. Zakona o prevozu u drumskom saobraćaju Republike Srpske, jer da S. o. P. nije bila nadležna niti ovlašćena da svojim propisom odredi, pored zakonom propisanih slučajeva, da će organ opštine nadležan za registraciju redova vožnje određeni red vožnje, odnosno pojedini polazak iz registrovanog reda vožnje brisati ukoliko prevoznik, uz zahtjev za evidentiranje starog reda vožnje ne dostavi usaglašen cjenovnik usluga prevoza i pismenu saglasnost predstavnika korisnika prevoza. Polazeći od toga da se članom 30. Zakona o

prevozu u drumskom saobraćaju Republike Srpske, kao bitan element obavljanja prevozničke djelatnosti, propisuje kada će se i u kojim slučajevima brisati red vožnje, odnosno pojedini polazak iz registrovanog reda vožnje, a ne Odlukom S. o., Sud je utvrdio da odredba člana 13. stav 1. tačka d) Odluke nije u saglasnosti sa članom 30. Zakona o prevozu u drumskom saobraćaju Republike Srpske, pa da je S. o. P. navedenom odredbom prekoračila ustavna (član 108 Ustava Republike Srpske) i zakonska ovlašćenja.

Odredbama članova 68-72 Zakona o Ustavnom sudu Republike Srpske propisano je pravno dejstvo odluka Suda. Prema odredbama člana 69. stav. tog zakona svako kome je povrijeđeno pravo konačnim ili pravosnažnim pojedinačnim aktom donesenim na osnovu zakona ili drugog propisa ili opšteg akta koji je na osnovu odluke Suda prestao da važi ima pravo da traži od nadležnog organa izmjenu tog pojedinačnog akta prijedlogom koji se može podnijeti najkasnije u roku od šest mjeseci od dana objavljivanja odluke u „Službenom glasniku RS“ ako od dostavljanja pojedinačnog akta do donošenja odluke Suda nije proteklo više od godinu dana. Odluka Suda predstavlja razlog za ponavljanje postupka pred organom koji je donio konačni ili pravosnažni pojedinačni akt.

Na osnovu navedenog, tuženi nije postupio po presudi nižestepenog suda od 21.5.2014. godine, jer nije odlučio o zahtjevu tužioca kao o prijedlogu za ponavljanje postupka okončanog rješenjem tuženog od 17.05.2011 godine kojim je sporna autobuska linija registrovana na zainteresovano lice. Ovo konkretno znači da tuženi nije postupio u smislu procesnih odredaba Zakona o Ustavnom sudu Republike Srpske i ZOUP, koje regulišu pitanje ponavljanja postupka, a koje podrazumijevaju prethodno ispitivanje blagovremenosti i dozvoljenosti tog prijedloga, a nakon toga ukoliko su ti uslovi ispunjeni meritorno odlučivanje po takvom zahtjevu. U tom smislu osnovano tužilac prigovara da tuženi nije postupio po primjedbama i uputama iz presude nižestepenog suda od 21.5.2014. godine jer u osporenom aktu ponavlja razloge neurednosti zahtjeva za ovjeru reda vožnje na tužioca na opštinskoj liniji broj 7. na relaciji P.- Š. – C. – R., zbog ne pribavljanja saglasnosti korisnika prevoza propisane članom 29. stav 4. Zakona o prevozu u drumskom saobraćaju Republike Srpske i članom 4. i 12. stav 1. Odluke. Osim navedenog osnovan je prigovor tužioca da se prema odredbi člana 35. stav 2. ZUS, sudska odluka ne može pobijati zahtjevom za vanredno preispitivanje zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

Prema navedenom tuženi će u ponovnom postupku odlučiti o zahtjevu tužioca podnijetim dana 31.10.2012. godine, kao o prijedlogu za ponavljanje postupka na osnovu odluke Ustavnog suda u kojem će prethodno utvrditi ispunjenost procesnih uslova za odlučivanje po takvom prijedlogu a nakon toga odlučiti o osnovanosti prijedloga.

Iz iznijetih razloga po ocjeni ovog suda u pobijanoj presudi nisu ostvareni razlozi iz odredbe člana 35. stav 2. ZUS, pa se zahtjev tuženog odbija kao neosnovan jer su ostvareni razlozi za poništenje osporenog akta iz odredaba člana 10. tačka 2. i 4. ZUS.

Odluka o odbijanju zahtjeva za naknadu troškova postupka za sastav odgovora na zahtjev se zasniva na odredbi člana 387. Zakona o parničnom postupku ("Sl. glasnik RS" broj 58/03, 85/03, 74/05, 63/07 i 49/09), u vezi sa odredbom člana 48. ZUS, s obzirom da davanje odgovora na zahtjev nije obavezna radnja u upravnom sporu i njenim propuštanjem ne nastaju posljedice za stranku, pa se ni naknada troškova za taj podnesak ne može smatrati opravdanom.

Zapisničar
Mira Mačkić

Predsjednik vijeća
Edina Čupeljić

Tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podrašćić